

Първо ще разкажа за ситуация, която възникна по време на студентските ми години във Велико Търново, когато на 18 декември 1986 г. от рак на белите дробове, само за три месеца след откриване на заболяването, почина 23-годишният Стефан – мой състудент, приятел и съквартирант. Случайно или не, десет месеца преди това той беше нарисувал ковчег, а отгоре върху капака на ковчеза беше написал името и фамилията си! Неговата смърт ме разтърси дълбоко и постави на изпитание вярата ми. Потопи ме в дълбок размисъл по вечните въпроси: има ли Бог, има ли безсмъртие на душата или смъртта слага край на всичко. Да, четях книги по темата, но исках да проникна още по-дълбоко – книгите не ми стигаха! Не исках книжно знание по темата, а екзистенциално. Трябваше да си изясня и кой съм аз в действителност, защо съм тук, накъде трябва да вървя... Много въпроси чакаха отговор и трябваше да направя нещо в това отношение. Бях студент в трети курс БФ. Успях да си събера акъла, да си взема всички изпити на януарската сесия. След което отново се потопих в размисъл: "А сега какво, накъде?" Започнах да пиша един трактат за моя път към Истината, който го приключих на 7 март 1987 година с ясно изкристализираната мисъл, че трябва да прекъсна обучението си в университета. За мен по-важно беше да се доближа максимално до собствената си същност и да придобия яснота по екзистенциални въпроси. От следващия ден преустанових посещенията на учебни занятия. Идеята ми беше да си намеря работа като наблюдател на високопланинска станция. Беше идеално с оглед на целите ми – да имам достатъчно време и условия за себевгълбение, медитация и молитва. Но това, което бях замислил, не се случи по начина, по който го бях замислил, защото нямаше свободни места по станциите. Трябваше да търся друга, подходяща възможност за работа, защото при това положение чувствах, че не беше редно да искам пари от родителите си, въпреки че те бяха готови да ми дават. И един приятел – художник ме убеди да стана модел на студентите специалност Изобразително изкуство. Приех идеята. Не беше лоша, тъй като докато ме рисуваха или извайваха, аз щях да стоя неподвижен и да медитирам. И след това ми споделяха, че никога не са имали такъв модел – толкова време да стои, без да мръдне. На всичко отгоре си правех и експерименти за силата на мисълта и молитвата. Определено имаше разлика в резултатите като оценки, които получаваха студентите, когато се молах за тях. Разбира се, правех го мислено, като насочвах вниманието си последователно към всеки един от тях. А когато не се молах за тях, а просто си седях, забелязах, че оценките, които получаваха, бяха видимо по-слаби. Тогава... а и после, в много ситуации съм се убеждавал в действителната сила на молитвата. Интересен момент беше, като приближи юнската сесия, защото секретарката на филологическия факултет – Начева, изпрати при мен Пламен Колев – председател на нашата студентска група, да ми вземе книжката и да ѝ я занесе – тя била готова да ходи от преподавател на преподавател и да се моли да ми дадат подписи, за да мога да се явя на изпитите. Аз се усмихнах на Пламен, който ми каза всичко това, и казах да предаде на Начева моите благодарности за готовността ѝ да направи този жест за мен, но... аз искам да прекъсна. И прекъснах. Когато приближи есента и трябваше да взема решение дали да се върна в университета и да продължа образованието си с друга

група от следващия випуск или да го напусна окончателно, се помолих една вечер преди лягане да ми се даде отговор на този въпрос. И ми се даде... чрез съновидение, в което видях как са ни събрали при завършването и ни раздават дипломите. Когато дойде моят ред, видях, че заедно с дипломата ми подават и една печена кокошка. В първия момент инстинктивно се дръпнах и се чудех какво да правя – не исках да вземам кокошката, защото не ми трябва – вегетарианец съм. Но пък ако не вземех кокошката, нямаше да ми дадат дипломата. Едното вървеше с другото! И тогава чух глас: „Вземи ги, вземи ги... На теб не са ти необходими, но хората държат на тези неща!“ Така разбрах, че трябва да се върна в университета и да завърша образованието си. Направих го и след това тази диплома ми вършеше работа цели 25 години – времето на моето учителстване.

Безспорно най-тежкият ми и критичен период е свързан с датата 04.04.2004 г., която буквално раздели живота ми на две – преди и след четвърти април. Тогава във водите на река Лим загинаха дванадесет деца от Свищов – седем от тях бяха мои ученици, а на четири от тях бях класен ръководител. Болката беше огромна, неопишуема! Парадоксално, но вярно – точно болката ме върна отново към живота, защото предходните пет години аз бях загубил себе си... бях потънал... бях загубил радостта си от живота, мотивацията, желанието, стремежа, смисъла... Бях попаднал в тъмната нощ на душата без някаква видима причина или повод. Външно погледнато всичко ми беше наред – работа, семейство, деца, здраве... Но една тъга започна да изпълва и да властва в живота ми от месец април на 1999 година. Загубих си усмивката. Загубих си прословутата жизнерадост... творческия порив, вдъхновението, молитвения плам. Изпаднах в нещо като блато, от което не можех да изляза. Бях жив – телесно, но душевно се чувствах мъртъв. И точно тогава дойде катастрофата в река Лим. И аз се събудих... така както човек се събужда, когато сънува кошмар... от ужаса на кошмара! Почувствах се отново жив, макар и озовал се в една жестока и болезнена реалност. И целият ми свят беше рухнал. Въпросът беше дали ще мога от отломките на стария си душевен свят да съградя нов? Бях изпълнен с гняв, с ярост! Да... бях гневен на Бог! Всъщност... в онзи момент изобщо не бях сигурен, че ТОЙ съществува... каквото и да бях преживявал преди това във връзка с Него. Това сякаш беше изчезнало така все едно никога не е съществувало и аз никога не съм ги преживявал тези неща – **БОЖЕСТВЕНАТА ЛЮБОВ** и **ЕДИНСТВОТО НА ВСИЧКО СЪЩЕСТВУВАЩО**. Всичко ми се виждаше като сляпа игра на случая. Защо трябваше по такъв нелеп начин да загинат тези невинни дечица? Беше ужасно несправедливо! Сърцето ми се късаше не само поради тяхната загуба, а и поради загубата на вяра в съществуването на **ВИСША ЦЕЛЕСЪОБРАЗНОСТ**. И това отприщи яростни молитви в мен – не мълвях, а крещях към Небесата! Исках отговор... исках отговори!!! Иначе не виждах смисъл да продължавам жалкото си съществуване. Изобщо не е пресилено да го кажа – молитвите ми бяха на живот и смърт! И затова имаха огромна сила... И затова намериха отзвук и отговорите започнаха да идват по най-невероятни начини. Беше изумително! Виждахме, ставахме свидетели на необичайни събития, на неща, които влизаха в разрез с физическите закони...

случваха се по някакви други закони, които ние не познавахме. Направо настръхвахме! И идваше откровение след откровение... Тогава осъзнах... около два месеца след трагедията – че всичко това не се случва случайно и че аз трябва да седна и да опиша тази невероятна история, а кой каквото ще да си мисли. Така започнах да пиша книгата **МИСТЕРИЯТА ЛИМ**. Много специална книга! Всяка дума в нея е цвят, който съм поливал със сълзите си. На 30 декември 2004 година ми се даде откровение, чрез което осъзнах или си припомних, че още в духовния свят преди да сляза на Земята, когато съм направил избор и съм се спрял на това тяло и на този вариант за живот, ми е била поставена задача да напиша книга по случая Лим, т. е. всичко това е било планирано да се случи 41 години преди това!!!

Написването на книгата беше голям катарзис за мен. Такава книга изискваше сила да бъде написана и смелост да бъде издадена! Другото важно нещо, което ме върна към живота и ми позволи да изплувам от блатото, беше, че се опитах да накарам личната си болка да мине на заден план и да помогна на тези, които беше нормално да страдат повече от мен и в по-голяма степен се нуждаеха от помощ – родителите на загиналите деца и учителките, които бяха на въпросната екскурзия и върху които... заедно с шофьора, се сгромоляса цялата вина. Буквално се наврях между шамарите... без никой да ме е молил за това. Но някак си почувствах, че трябва да се заема с тази трудна задача и да подготвя условията за среща между родителите и учителките. Което пък ми позволи да се запозная детайлно и с двете гледни точки, и с това, което преживявахме и едните, и другите. И тук определено се изискваше голям кураж – да застанеш лице в лице с родителите на дванадесет загинали деца и да се опитваш да им говориш неща, които те не са готови да чуят и да възприемат. В началото на 2006 година текстът на книгата беше вече готов и трябваше да се мисли за издаване. Тогава... точно на Богоявление... ми се даде пророческо съновидение, в което се видях да пея песента на Учителя, чиито думи са: „Аз в живота ще благувам - духът и душата ми шепнат това.“

Чувството беше, че все едно съм се справил успешно с мисията да напиша тази книга и това ще ми бъде като награда. И действително чистосърдечно мога да кажа, че от началото на 2007 година до ден днешен, т. е. вече 14-та година аз живея с усещането за Божествената благодат, която прониква и изпълва съществуването и живота ми. Опитвам се и да Я споделям с вас, доколкото е възможно това. Бъдете благословени, приятели мои! И помнете урока, който аз научих: **ПЪТЯТ КЪМ РАЯ МИНАВА ПРЕЗ АДА! ПРЕДИ ВЪЗКРЕСЕНИЕТО Е РАЗПЯТИЕТО - ПЪРВО СЕ РАЗПЪВА ЧОВЕШКАТА ЛИЧНОСТ, ЕГОТО, ЗА ДА ВЪЗКРЪСНЕ СЛЕД ТОВА БОЖЕСТВЕНАТА ИНДИВИДУАЛНОСТ! НАЙ-ТРУДНИТЕ, НАЙ-ТЕЖКИТЕ, НАЙ-МЪЧНИТЕ СИТУАЦИИ, КРИЯТ В СЕБЕ СИ НАЙ-ГОЛЯМ ДАР! МИГА, В КОЙТО ЧОВЕК ОСЪЗНАЕ СОБСТВЕНАТА СИ СЛАБОСТ, НИЩЕТА, БЕЗСИЛИЕ... МИГА, В КОЙТО ЧОВЕК СЕ СМИРИ... СЕ ОТКРЕХВА ПРОЗОРЧЕ КЪМ ДУШАТА МУ, ПРЕЗ КОЕТО В НЕЯ СЕ ВЛИВА ОТ БОЖЕСТВЕНОТО ВСЕМОГЪЩЕСТВО! ТАКА ЧОВЕК ПОЗНАВА ВЕЛИЧИЕТО НА ГОСПОД – НЕГОВАТА БЕЗГРАНИЧНА ЛЮБОВ И МИЛОСТ!**